

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Godin Alexandr și de către avocatul acestuia, Vuico Angela, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020 și a sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 22 mai 2020, în cauza penală în privința lui

Godin Alexandr XXXXX născut la XXXX,
originar din Strășeni și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.05.2020 – 22.05.2020;

Instanță de apel: 06.08.2020 – 23.09.2020;

Instanță de recurs: 02.12.2020 – 10.03.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 22 mai 2020, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Godin Alexandr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.art.27, 187 alin.(2), lit. f) Cod penal, la 3 ani și 4 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Godin Alexandr în beneficiul statului cheltuieli judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 3 780 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Godin Alexandr la 10.03.2020, aproximativ la ora 10:30, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în incinta clinicii stomatologice „XXXXX”, amplasată în XXXXX, a pătruns în interiorul unui cabinet, de unde în mod ascuns a sustras un portmoneu în care se aflau 300 lei, care aparținea lui Cipileaga Sergiu și un portmoneu în care se aflau 1 000 lei și acte de identitate ce aparțineau lui Drăguțanu Tatiana, astfel cauzându-le părților vătămate o daună în proporții considerabile în sumă totală de 1 300 lei.

În continuare, Godin Alexandr, a ieșit din cabinetul de unde a sustras bunurile menționate supra, fiind observat de către Drăguțanu Tatiana. Înțelegând caracterul acțiunilor lui Godin Alexandr, și anume că acesta a sustras bunuri din biroul din care ieșea, l-a somat să se oprească, însă ultimul ignorând această solicitare, continuând-și intențiile sale infracționale de sustragere a bunurilor și având asupra sa bunurile sustrate a încercat să părăsească încăperea, deplasându-se spre ieșirea din clinică. Ca urmare, Drăguțanu Tatiana l-a chemat în ajutor pe Cipileaga Sergiu, care se afla în alt birou și când ultimul s-a apropiat a văzut la Godin Alexandr unul din portmoneele sustrate și aplicând forța fizică față de acesta l-a imobilizat, astfel din cauze independente de voința făptuitorului acțiunea de sustragere nu și-a produs efectul.

După ce de către Cipileaga Sergiu i-au fost luate bunurile sustrate, fiind informat că a fost anunțată poliția, Godin Alexandr, a încercat iarăși să părăsească încăperea și a scos un pistol care l-a îndreptat spre Cipileaga Sergiu, amenințându-l cu aplicarea acestuia, însă la scurt timp a venit poliția și l-a reținut.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut *în drept*, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.art.27, 187 alin.(2), lit. f) Cod penal.

3. Avocatul Pintelie Ciobanu în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă penală, cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de fond nu a ținut cont că Godin Alexandr a recunoscut vina pe deplin și cauza penală a fost examinată în conformitate cu art.364¹ Cod procedură penală, a săvârșit o tentativă de infracțiune.

Apărătorul a menționat că, instanța de fond nu a luat în vedere că Godin Alexandr anterior a fost condamnat, dar în baza art.111 Cod penal, antecedentele penale sunt stinse și se consideră că nu are antecedente penale, ispășind pedeapsa de condamnare condiționat cu suspendarea pe un termen de 5 ani și careva încălcări nu a comis.

La fel, a menționat că, instanța de fond nu a luat în vedere că inculpatul suferă de o boală profesională, care necesită tratament adecvat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, în baza probelor administrate de acuzatorul de stat, acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.art.27, 187 alin.(2), lit. f) Cod penal, sentința primei instanțe nefiind contestată în această parte, de către părțile la proces.

Cu referire la chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Godin Alexandr, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a

acordat deplină eficiență prevederilor art.art.6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul Godin Alexandr a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise, la evidența medicului psihiatru nu se află, dar se află la evidența medicului narcolog cu diagnoza „narcomanie”, nu este încadrat în câmpul muncii și anterior a fost condamnat.

Pornind de la caracterul faptei comise, instanța de apel a notat că, fapta săvârșită de inculpat prezintă o gravitate relativ ridicată, raportat la modul de comitere, mijloacele folosite, circumstanțele legate de personalitatea inculpatului, indicând că prima instanță corectă a stabilit că, ultimul trebuie pedepsit penal pentru acțiunile comise și a considerat ca fiind necesar de a aplica în privința inculpatului pedeapsa închisorii care este unica măsură de constrângere aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele caracteristice ale ultimului este pe măsură să ducă la atingerea scopului general și special al pedepsei penale, deoarece fapta în materialitatea sa duce la concluzia că scopul pedepsei poate fi realizat prin stabilirea pedepsei cu închisoare.

Totodată, cu referire la argumentele părții apărării precum că instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul a comis o tentativă de infracțiune, instanța de apel le-a respins ca nefondate, or, la stabilirea limitelor de pedeapsă, instanța de fond a aplicat prevederile art.81 alin.(3) Cod penal, potrivit cărora, mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată.

La fel, instanța de apel a respins argumentele de apel invocate de partea apărării și anume că, instanța de fond nu a luat în vedere că Godin Alexandr anterior a fost condamnat, dar în baza art.111 Cod penal, antecedentele penale sunt stinse și se consideră că nu are antecedente penale, totuși în cadrul operațiunii de individualizare a pedepsei penale a fost evaluat și faptul că inculpatul Godin Alexandr anterior a fost judecat.

Acest fapt se impune prin prisma art.61 alin.(2) Cod penal urmând a se constata dacă pedepsele aplicate anterior și-au atins scopul de corectare a inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar noua pedeapsa va asigura realizarea scopului pedepsei penale.

Instanța de apel a respins și argumentele că, instanța de fond nu a luat în vedere că inculpatul suferă de o boală profesională, care necesită tratament adecvat, așa cum aceste alegații ale părții apărării nu confirmă faptul că inculpatul suferă de o boală gravă și ar fi rațional dispunerea liberării acestuia de la

executarea pedepsei penale a persoanelor grav bolnave.

Astfel, instanța de apel a conchis că, la caz, nu este oportun de a aplica prevederile art.90 din Codul penal. Condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu va duce la atingerea scopului stabilit prin pedeapsa aplicată.

5. Inculpatul, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, infracțiunea de care este învinuit a fost comisă într-o perioadă dificilă pentru dânsul, de vreme ce este contaminat cu „Hiv” și se află la evidența medicului narcolog. Mai mult, după ce a fost cunoscută problema lui, a fost impus de administrația localului unde activa, să depună cerere de eliberare de și anterior era apreciat și fiindu-i promise și avansări în serviciu toate au fost spulberate, rămânând șomer, a intrat în depresie și pe fundalul celor întâmplate a comis ceia ce a comis.

În contextul dat, inculpatul a menționat că, are la întreținere doi copii minori și a contractat un credit ipotecar prin programa „Prima casă” pentru procurarea unei locuințe. În timp ce se află în detenție, soția de una sigură achită acest credit și educă copiii, cea ce este destul de dificil.

Totodată, a notat că, instanțele ierarhic inferioare au dispus greșit condamnarea lui în baza art.art.27, 187 alin.(2) Cod penal, din motiv că portmoneele au fost luate pe ascuns, de nimeni nu a fost observat, iar încercarea de a aplica arma nu a fost mai mult decât un mijloc de a se apăra de persoana care la reținut și a început să-l lovească. În aceste condiții urma a fi condamnat potrivit prevederilor art.art.27, 186 alin.(2) Cod penal.

La fel, solicită să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate pentru ai acordată o șansă de a se corecta, deoarece închisoare nu este cel mai eficient mijloc de corijare și de conștientizarea a faptelor comise. Dorește să fie lângă familie pentru a putea să-i ajute.

5.1. Avocatul Vuico Angela în numele inculpatului, fără a invoca vreun temei pentru recurs din cele prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă inculpatului Godin Alexandr și trecerea cheltuielilor judiciare în sumă de 3 780 lei în contul statului.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de apel nu a luat în considerație faptul, că inculpatul a recunoscut vina pe deplin, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, se căiește sincer în cele săvârșite, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată în baza art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

La fel, cu trimitere la prevederile art.art.76,78 și 111 Cod penal, recurentul atrage atenția că instanța de fond și cea de apel nu le-a dat o apreciere corespunzătoare în raport cu inculpatul Godin Alexandru.

Referitor la încasarea cheltuielilor judiciare de la Godin Alexandr în beneficiul statului pentru efectuarea expertizelor judiciare cu nr.34/12/1-R-1251 din 09.04.2020 în sumă de 1 680 lei și nr.34/12/1-R-1252 din 14.04.2020 în sumă

de 2 100 lei, în sumă totală de 3 780 lei, consideră că urmează a fi trecute în contul statului, potrivit art.229 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate.

7. Verificând argumentele recursurilor declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal evidențiază că recurenții invocă drept temei de casare prevederile art.427 Cod de procedură penală, fără a indica concret un temei din cele 16 prevăzute pentru declararea recursului, însă din textul lor se deduce că motivele recursurilor se încadrează în prevederile art.427 alin.(1) pct. 6, 10 și 12) Cod de procedură penală și anume că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportând norma de drept citată la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

În primul rând, cu referire la cheltuielile judiciare, Colegiul penal notează că alegațiile apărătorului sub acest aspect sunt invocate neîntemeiat, reieșind din raționamentele ce urmează.

În esență, apărătorul critică decizia din considerentul că, în viziunea sa, prima instanță și instanța de apel greșit au dispus încasarea din contul inculpatului a sumei de 3 780 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată suportate la efectuarea rapoartelor de expertiză nr.34/12/1-R-1251 din 09.04.2020 și nr.34/12/1-R-1252 din 14.04.2020.

Cu referire la aceste argumente ale recurentului Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a admite solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 3 780 lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor medico-legale.

Astfel, art.227 alin.(2) Cod de procedură penală stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții

vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, instanța de recurs relevă dispoziția alin.(2) art.229 Cod de procedură penală potrivit căreia, *instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare...* Prin urmare, se atestă că norma dată poartă un caracter facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare, ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli.

În această ordine de idei, Colegiul penal susține poziția instanțelor ierarhic inferioare care corect au admis solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în suma de 3 780 lei.

De asemenea, Colegiul penal ține să remarce că, pornind de la relevanțele art.art.229 alin.(1) și (3), 6 pct.11¹), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Mai mult, recurentul nu a formulat argumente indubitabile care să ateste că nu este acceptabilă soluția de a lăsa plata cheltuielilor judiciare pe seama inculpatului și că, în speță, urmează a fi pusă plata acestor cheltuieli în sarcina statului.

În plus, Colegiul penal apreciază drept întemeiat argumentul instanțelor de judecată precum că, scutirea condamnaților de la plata cheltuielilor de judecată urmează să reprezinte excepția, dar nu regula.

În al doilea rând, referitor la individualizarea pedepsei penale, Colegiul penal ține să menționează că, legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Colegiul penal consideră că, la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, prima instanță cât și instanța de apel au acordat deplină

eficiență prevederilor art.art.61, 75, 81 Cod penal, totodată ținând cont și de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria grave, că cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a recunoscut integral vinovăția, se căiește sincer, are la întreținere doi copii minori, anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare (f.d.67-68), la evidența medicului psihiatru nu se află, dar se află la evidența medicului narcolog, cu diagnoza „narcomanie” (f.d.72), iar prin prisma art.art.76-77 Cod penal, nu au fost reținute careva circumstanțe atenuante sau agravante în privința inculpatului.

Sub același context, Colegiul penal reține că, raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea în cursul procesului.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a pedepsei nu este un drept al inculpatului, ci o prerogativă a instanței de judecată care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În rezumat, instanța de recurs respinge ca fiind neîntemeiate argumentele invocate de apărarea în cererea de recurs, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Instanța de recurs apreciază argumentele inculpatului precum că, este unicul întreținător al familiei, are la întreținere doi copii minori, a contractat un credit pentru procurarea locuinței, însă cele relatate nu impun imperativ că vinovatului urmează ai fi stabilită o pedeapsă mai blândă, aceste toate nu combat argumentele expuse supra, care ar determina instanța de recurs să aplice în privința lui Godin Alexandr prevederile art.90 Cod penal.

În al treilea rând, referitor la încadrarea greșită a faptei imputate, instanța de recurs atestă că examinarea cauzei penale în privința lui Godin Alexandr, a avut loc conform procedurii prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul, fiind asistat de avocatul Ciobanu Pintilie, până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, menționând că i-au fost explicate consecințele depunerii acestei cereri și că a scris și semnat cererea nominalizată nefiind silit sau influențat (f.d.157 verso).

Potrivit practicii unitare relevante speței, la examinarea cauzei penale în

procedura simplificată, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptelor așa cum au fost reținute în rechizitoriu, or, în caz contrar instanța de judecată nu poate dispune examinarea cauzei conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, orice obiecții ale inculpatului referitor la probele administrate și încadrarea juridică a faptelor imputate, urmau a fi înaintate până la pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii de soluționare a cauzei în procedura simplificată.

Din momentul pronunțării încheierii prin care se dispune judecarea cauzei în procedura simplificată, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate.

Împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării cauzei în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neavând posibilitatea de a renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor prevederilor art.364¹ alin.(1), (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Reieșind din aspectele descrise, Colegiul penal evidențiază, că temeiul invocat de recurent sub aspectul art.427 alin. (1) pct.12) Cod de procedură penală, prin care se critică încadrarea juridică a faptelor imputate inculpatului, este lipsit de suport legal, deoarece atât prima instanță cât și instanța de apel, judecând cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, au verificat aspectul dacă faptele inculpatului au fost just încadrate în conformitate cu dispozițiile prevăzute de Codul penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, pedeapsa a fost individualizată corect și fapta incriminată inculpatului a fost încadrată juridic corect.

Totodată, Colegiul penal reține că, argumentele recurenților invocate în cererile de recurs au constituit obiect de examinare în instanța de apel și, căroră instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct.4, concluzii care se însușesc de către instanța de recurs pe deplin și astfel nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse

atenției sale.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către avocat și inculpat nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Godin Alexandr și de către avocatul acestuia, Vuico Angela, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020 și sentinței Judecătorei Hîncești, sediul Ialoveni din 22 mai 2020, în cauza penală în privința lui *Godin Alexandr XXXXX*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 martie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena